

## Részlet a Teremtés Hajnala. című elbeszélésből:

\*\*\*\*\*

A narancsban felderengő pirkadat fénye a végső ütközet színeit festette az égre. A fenti látóhatár itt-ott nagyobb felleg góccal kiáltotta ki Kornorn új hadüzenetét. Nilien sziklaszilárd elhatározását ugyanilyen elszántság kovácsolta. Még ha kimondatlanul is, de világossá vált számomra a terv, amely az önáldozat stratégiáján nyugszik.

A nevelőanyám aznap reggel egy hihetetlenül tömény főzettel indította a napot. A fő alkotó szellemfű volt. Tartalmazott még egy kevés Enián gyökeret, Lourok<sup>1</sup> magokat porítva. Elhatározta, hogy ha nem győzheti le Lokron piócait, magával rántja őket a halálba. Döntött, továbbá közölte velem, ne is próbáljam megakadályozni.

Terve, azonban másként alakult. Fegyverzete ellenünk fordult. A rienn paraziták ettől csak még nagyobb szándékenergiákra tettek szert. Anyám ugyanis, kihagyta a számításából a mentál betolakodó élősdit mivoltát. Erejét a gazdaszervezetből nyeri, így minél erősebb a gazda, annál nagyobb a rienn ereje. Geldor természetesen nyugtatószert kapott, de most már a cél inkább az altatás volt. Egyikük sem evett semmit. Tekintve, hogy mostantól bármire számíthatunk, elkészítettünk egymástól. A számvetés hangulata, a torokszorító gyász lepleként borult ránk. Alapos, és őszinte vallomások követték egymást. Beszámolók érzésekről, álmokról, legbelsőbb szorongásainkról. Megtárgyaltuk a várható eseményekre vonatkozó tennivalókat. Így például azt, hogy lehetőség szerint ne tartózkodjak Niliennel egy légtérben. Ez az esetlegesen irányítatlanul elszabaduló mentálenergia miatt szükséges. Valamint óvakodjak attól, hogy ezután a szemébe nézzek. És végül, ha a régi módszer már egyáltalán nem működik, ne próbáljak segíteni. A legbetarthatatlanabb szabály talán ez volt mind közül.

---

<sup>1</sup> Lourok: Széles, nagy virágzatú futónövény. Fákra, bokrokra válogatás nélkül felkapaszkodik. Színpompás virágzata, bódítóan édes illata mágnesként vonzza a rovarokat Törékeny egzotikus külleme az orchideákhoz hasonló. Teljes csillogásában csak a teremtés havában csodálhatjuk meg. A ciklus többi trád-jában szirmai elszáradnak, megkeményednek, színük egységes rozsdás vöröses barnává változik. Az oszló hús bűzét ontva magából húsevő növényvé vedlik át. Magvait a teremtés havában kell leszüretelni a gyógyításhoz. A magokat porrá törve kell kifőzni csak kis adagokban fogyasztható rendkívül erős drog. Használata növeli az összpontosítási, és meditációs készséget, felerősíti a varázshasználók kisugárzását Esetenként erősen hallucinogén.

Apám hamarosan, hála az erős alamon<sup>2</sup> itókájának ágynak esve elaludt. Nilien, miután megitta gyógyszerét, a hatásra várva köznapi feladatokba fogott a lakásban. Én szem előtt tartva az óvintézkedéseket, bevonultam a hálómba. A ruháimat rendezgettem az öreg faládikó mélyén. Szortíroztam, melyiktől kellene már régen megválnom. A sok régi kacat valósággal lerothant emlékeivel. Ahogy dobáltam félre a megunt cuccokat, ráakadtam a leánykori ruháimra. Az emlékek pora hirtelen felkavarodott. —Anyá mi van velem?—hangzott fel bennem újra a kérdés a riadt kislány hangján—Meg fogok egyáltalán gyógyulni valaha?—s amikor a kis tükrömre pillantottam egy gyermeki arc nézett vissza rám. A kelepce, melyet nekem állítottak a gúny eleven céltáblájának--Nesze zabálj te mocskok!!!—Kit keresel te kis sír gyalázó?!!—harsogtak újra a fülemben. Iszonyú volt. És aztán, nem hittem volna, hogy ezt még most is megtalálom. A pléd, amiben haza hoztak.

Abban az egyetlen percben, annyi minden járt az eszemben, hogy nehéz volt hirtelen eldönteni mi a múlt, és mi zajlik a jelenben. Önkéntelenül kiszakadt belőlem egy mondat a múltból. --De én nem vagyok tetemivadék!—lázadtam újra a méltatlan vád ellen.

A furcsa időzavart egy jelen időben felmorduló megszólítás oldotta fel. A szándékenergiától felerősödött érces hörgés Nilien hangmagasságában üvöltötte a nevem.

--Kilea, te nyomorult tetem, hol vagy? Felesleges magad illúziók mögé rejtened, épp úgy végzek veled akár a többivel. Megölted a nővéremet, elvetted a családját, és most azt hiszed, bedőlök az álcának?!! Te nem lehetsz Kníra lánya! A te fajtád csak a halált hozta nyugatról! Mutasd magad te fertőző pestis!—örjöngött a rienn-nek által fűtött bosszú vágyától.

Néhány percre beletelt, míg évszázadok, mit is tegyek, ha lemegyek hozzá. A lenti csörömpölésekből, tompa puffanásokból ítélve tajtékzik. Mentáltól átítatott hangja állandóan változik. És érezhetően nagyobb az uralma az anyag felett. Növekvő ereje teljében egyre csak provokál, felhasználva mindent, amit anyám tudhat.

--Gyere, és nézz a szemembe!!! Azt mondtam, nézz a szemembe!!!—szólított ezúttal Elron hangján.

Sajnos már nem volt önmaga, csupán egy közeli rokonom emlékeit birtokló rienn fészeklény.

Szomorúan kémleltem körül a környezetet valami fegyver után kutatva. Tisztában voltam vele, hogy a közelében a varázs használata végzetes bolondság, legfőképp támadni vele. Fizikailag meggarcolni, viszont lehetetlen. Amint feszült alapossággal szemügyre vettem a

<sup>2</sup> Alamon: Kis lágyszárú bíbor színű virággal növekvő fűféle. Szirmaiból, lágyszárának nedveiből olyan erős altató készíthető, mely képes akár egy egész napra álomba szenderíteni embert, állatot, korcsot egyaránt. Ha a szárat használjuk fel, valamivel gyengébb a kábító hatás, ha a virágot sokkal erősebb. Túladagolása esetén akár kómába is eshet az illető, akinél e szert alkalmazzák.

szobát, szemem a tükör felé tévedt. Ekkor fogant bennem a legundorítóbb gondolat. Nem muszáj megtámadni, sőt a közelében mentálenergiát sugározni sem feltétlenül szükséges. De egy biztos, a tükörtől végérvényesen el kell búcsúznom. A kezembe vettem, és belenéztem az éjjeliszekrényemre támasztott kicsiny fésülködő tükörbe. A dolog titka itt is, mint általában mindig, a mély összpontosítás. Az elmélyült koncentráció magára a tükörképre irányul. Valamennyi érzéstől, indulatoktól, minden más egyéb gondolattól mentesen csakis kizárólag az általunk látott tükörképre kell gondolni. Abban az értelemben, hogy nem a személyünk által visszavert képet látjuk, hanem a tükörkép vagyunk mi magunk. Amint a léleklény egyesül a tükörképpel, el kell szakítani a visszavert képtől. Így a szellem akarati energiáinak lenyomata tükörelementált hoz létre. Ezen, nyers mentálenergiából készítik az indulatok tükörének kivonatát a killídiak kufárok. A módszer szoonúri eljárás. Egyszer egy öreg szoonuri szobrász tanította nekem, aki egyébként mániákusan félt a birtokát rendszeresen háborgató kincsvadász betolakodóktól. A házat is ezekkel a kis kellemetlen lényekkel védette meg.

A sebtében kifundált önvédelmi fegyver ugyanakkor, nagy kockázatot rejtett magában, mert ha a fészeklény idő előtt megzavar, a tükör teremtmény bennem ragad, és felzabál. Ez benne a gusztustalan. Az általa keltette undor, lassú végzete várhatna rám. Még a folyamat szabályszerű végrehajtása után is nyugalomra van szükség, legalábbis amennyire ez lehetséges. Ellenkező esetben a gyengeség akár eszméletvesztést is okozhat. Most, viszont az előny, remélhetőleg az, hogy a szegény Nilienből táplálkozó fészeklény csak akkor tud még magasabb szándékenergia szintre jutni, ha elhagyja a fizikai testet. Figyelembe véve lakhelyeül választott személyiségét a függetlenségéért az utolsó leheletig meg kell vívnia. Talán, addig lesz annyi holtidő a „felfrissülésre”.

Neki veselkedtem az idézethez szükséges akarati energia fókuszálásának. Farkasszem nézve a tükörképpel, a tükör túloldalára képzeltem érzékeim. Hamarosan látni kezdtem szemem íriszén a változást, mely előbb világos kávébarnává, éjféketévé, majd ezt követően a mély feketeség közepén bíborszínű izzás derengett fel. Mindez alig telhetett bele tíz, vagy tizenöt percre.

Ezután, mint egy villanás, minden elfehéredett a tükörben, aztán később körülöttem is... Majd hirtelen semmit nem láttam magam körül, csak a fehér fényáradatot. Végül megjelent egy alak bíbor fényben világló szemekkel. A szemeiből időnként kis fénykék inaltak tova mind a négy égtáj irányába. Végig siklottak a homlokán, az arcán, azután eltűntek. A nőalak mereven figyelt. Jóllehet, arca a saját arcom, vonásai most mégis, idegennek tűntek. A körülötte felfedezhető háttér látószöge figyelemre méltóan különös, és erőteljesen behatárolt.

A látószög, a lány körüli háttérként a tetőzet gerendáit, valamint az oldalfal legfelső találkozását mutatta. –Sikerült, most én vagyok a tükörkép!

Az első fázis valóban sikerült, azonban minél hamarabb ki kell szakadnom a tükörkép látszólagos testéből. És ami a java, az még csak most jön: a kitörés után hátra maradó lélekenergia egyesülve a tükörképpel elementált hoz létre. ilyenkor a kép átalakul. A tükörkép látványa, önmagunk képe semmivé foszlik, mint egy kipöfékelt pipa füstfelhője, amit szétfújnak. A szertefoszlott „test” középpontján egy, vagy esetleg több kisebb fellegramacs mocorog, melynek mélyében születnek a tükörlények.

A valódi önmagamhoz megpróbáltam minél lassabban visszatérni, hogy a hátra maradó akarati energia is jelentősebb legyen. Ez kicsit olyan élmény, mintha belülről széttépné magát az ember. Nekem személy szerint, a fejem és a fülem fájt a leginkább ettől. Amikor már majdnem beleőrültem a fülhasogatásba, végre megérkeztem. A tükör ezüstjében két darab pamacs nyújtózott utánam. Szerencsére nem értek el.

A visszatérés pillanatában minden igyekezetem ellenére felgyorsultam, és valósággal belezuhantam a testembe. Az utazás fájdalma a kimerültségével együtt ugyanilyen erővel tört rám. Félig öntudatlanul roskadtam az ágyra, kezemben a tükörrel. Rázott a hideg. Csukott szemem sötétjében csillogások pattogtak. Bármennyire akartam úrrá lenni az önkéntelen viszolygásomon, mégis jelentkeztek a tünetek. A hátam borsózott a kis förmedvényektől. Ez azonban már csak a szikrák utóhatása. Az elementálok biztos helyen, a tükör kristályában rekedtek. Néhány perc, vagy egy fél órára elsötétült minden. Az idő múlását egyszerűen képtelen voltam felmérni.

Egy kintről jövő morajlás ébresztett fel. A nyitott ablak spalettán valami dermesztően hűvös légáram suhant végig az arcomon. A deres fagyot hozó szellő parancsként lehelte rám üzenetét.

--Szükségünk van rád ifjú gyógyító, ébredj! Hatalmam az idő felett épp annyi, mint azoké, akik el akarják ragadni tőlem az életet. Segíts nekünk gyógyító! —visszhangozta egy aggódó női hang.

Amikor kinyitottam a szemem, éreztem, hogy az arcomon apró jégkristályok olvadoznak. Mikor ránéztem a kezemben szorongatott tükörré, jégvirágoktól volt opálos. A dértől csípős fuvallat alighanem egyenesen Khron mélységes bugyrából jött, ami egyet jelenthet: Konóra a hatalmas Istennő maga küldte az üzenetet. Nos, ha ez így van, egy új, és rettenetes pusztítást sejtető háború lehet készülóban.

Feltápaszkodtam, ekkor a kinti zajok ismét újult erővel tértek vissza. A fészeklény törvezúzva hadakozott fogva tartója ellen. Óvatosan leosontam a konyha felé vezető lépcsőn.

Félúton láttam meg anyámat felakadt szemekkel a konyha padlóján ülve. Kezeit előre tartva rángatta a fészeklényhez vezető keskeny sárga fénycsíkot. A két pattanásig megfeszített aranyló csillámlás, a léleklény Aranetfonala volt. A fonál energiáit a testöszönők táplálják, Az Aranetfonalak a léleklényt testhez kötve megakadályozzák, hogy a testet elhagyó szellem idegen szándék befolyásának hatására szakadjon el. Ezekkel az ösztönökkel persze általában azok rendelkeznek, akik maguk is aktívan használják mentál erejüket.

Szegény Nilien testösztöneitől révülten olyan látványt nyújtott, mint egy bővölt hulla, aki kétségbeesett haraggal vicsorog az őt háborgató előre. Az Aranet végén vergődő rémség körül rienn tudat töredékek szellemképei szárnyaltak. A felgyülemlett szándékenergia átütve az anyagi világ határát láthatóvá tette a légtestű tünemények sziluettjét. Emberi vonások illanó káprázatai siklottak körös-körül mintegy pajzsként védelmezve a születőben lévő fészeklényt. A cikázó tudatfoszlányok, az áldozat által ismert személyiségek. A látszólag szellemnek tűnő jelenések nem léleklények, hanem rossz tulajdonságokat megtestesítő emberi indulatszörnyetegek. Azoknak az embereknek a gyarlóságai, akik jelentős szerepet játszottak anyám életében. Védtek a fészeklényt, de egyúttal sanyargatták a birtokba vett alanyuk még eleven lelkét.

Arcuk megátalkodott fintora, olykor kettévált. Így együtt olyannak tűntek, mint valami torzszülött, összenőt ikerpár. Az ismerős „kísértetek” között megelevenedtek a vörös rontás, Vília vonásai. Mindegyikük közül ő volt a legerőteljesebb jelenség Nilien démonai között. Vörösen izzó haja Areoni dicsfényként lángolt körülötte. Arca hulla fehérén világlott, szemeit mintha hangyák sokadalma falná, miközben némelyikük ki, kiszaladgál a bolyból. Egyfolytában beszélt a léleklényhez, mintha meg akarna tudni valamit, azonban szavai mégsem a várt információra kérdeznak rá. Anyám sejti ugyan a szavak mögött megbúvó kérdést, de ha most nyomban megsemmisül, akkor sem tudná rá a választ.

--Add fel te nyomorult félszeg kuruzsló! Te átkozott meddő boszorka! Úgy sem érdemled meg a sorsot, mit az én egyetlen pártatlan mentorom mellett élhetsz, kinek szívét galád módon oroztad el! Mond, hát miért védelmezed még most is mi nem a tiéd? —rikoltozta felé a kétértelmű üzenetet.

Vília zsarnoki alakjának útítársaként egy asszony körvonalai tűntek elő a légből. A kék dicsfényben fürdő öregasszony szakadt koszos fehér ruhában jelent meg. Mocskos fehér kötényét rég odaszáradt vér pecsétjei pettyezték. Keményre szikkadt ruhája ölében mintha millió nő kínja sikoltana. A bábaasszony volt ő. Alakját mondák őrizték meg az utókornak. Sokan azt beszélték, még ma is él Enídea halhatatlan papjaként. Őszes hajának ezüstjét

csomókban borzolta Enídea<sup>3</sup> álnok hatalmának szele. Éjszakákon át, reszketett, sírt, ha közeledett. És most eljött újra. Eljött, hogy ezúttal a meg nem fogant élettel együtt őt is magával vigye. Érezte, amint köszvénytől görcsös karmai a combjába markolnak. Így olvassa rá a terméketlenség ígézetét.

„Méhednek sivataga üres kéjek ágyasa.

Ajkad a hasztalan, örök ígéretetek otthona”

A rémálmok megkeseredett asszonyának hiányos fogai közt elkántált vers, fülsértően befurakodott Nilien elcsigázott léleklényébe. Alul a jól ismert tompán szűrő fájdalom ismét, ha lehet most, még kegyetlenebbül törhetett rá. Lelkének elgyötört hangja, ember feletti sikolyban nyilvánult meg. A kínvallatásnak tűnő civódás hatásosságát, az talán csak növelhette, hogy az öreg bábaasszony arca lassan felöltötte szeretett férje Geldor vonásait, hogy azután megint nőként mutatkozzon. Eközben végig az ígézetet szajkózva hol férfi, hol női tónusban szólt hozzá. Amikor aztán vallatója úgy látta, hogy nem bírja tovább, nőként beszélt hozzá.

--Beszélj hát! Miért védelmezed egy lopott szerelem értéktelenségét?!

--Elég! —üvöltötte gyötrelmeitől kínlódva. Minden kétséget kizáróan, szinte halál biztosan megértette a vallató által feltett tényleges kérdést. —Elég, nem tudom ki az, és hogy hol van! —ordította a remény vesztettség fátyolos hangján. De ebből a hangból, azonban már egyre csak fogyóban volt az élni akarás eltökéltsége.

--Akkor meghalsz Nilien, te átkozott szuka!

Ekkor ledobva a döbbenet bénultságát, lerohantam a lépcsőn, majd a fészeklény elé hajítottam a tükröt. Abban a pillanatban a kis elementáltól zavarossá vált kristály darabjaira hullott a fészeklény lábai előtt. A rakoncátlan fellegpamacsok előillantak belőle. Megérezve a levegőben rezgő indulatokat, fehér gyermeki füstbundájuk, feketére váltott. Halk, de egyre hangosodó hörgést, nyöszörgést hallatva növekedtek. A rengeteg indulati energiának köszönhetően, hihetetlen gyorsasággal váltak felnőtté. Szárnyra kaptak, majd eszeveszett gyorsasággal nekitámadtak a tusakodó tüneménynek. Mind a két tükörlény egyenesen az indulatforrás feje fölé szállt, ezután örült cikázás közepette, akár két éhségtől feltüzelt Sieneon<sup>4</sup> rája csalánszikráikkal csapkodták a fészeklény kezét, és a fejét. Éles megátalkodott gonosz kölyök hangon visítoták a rienn-ek valódi szándék szerinti kérdését.

---

<sup>3</sup> Enídea: Enídea kultusza a Reonir birodalom fénykorában volt fellelhető. Első sorban a reonir kéj nők imádták. Ő volt a hervadhatatlan nőiesség, asszonyi ármány, a csábítás, a szépség, és a szerelmi birtoklás önző megtestesítője.

--Hol van az Istengyermek?!! Hol van az Istengyermek?!! Beszélj te átkozott! Beszélj te átkozott! Beszélj te átkozott!!!—harsogták akár egy dühös élelmét követelő papagáj.

A fészeklény befolyása ekkor hirtelen felülkerekedett. A testből kihasadt rienn kivetülés felvette a küzdelmet a tükörelementálokkal. Csalánszikráktól vibráló kezeit, dacolva minden fájdalmas görccsel az elementálok irányába nyújtotta. Egyetlen határozott mozdulattal megmarkolta a rájakra emlékeztető átokfajzatok farkát. A tükörlények megrettenve a rienn erőfölénytől, ijedten próbáltak menekülni. A bennük felhalmozódott indulati energiát rászabadították a fészeklényre. Elkeseredett igyekezettel bombázták csalánszikráikkal, miközben minden erejükkel próbáltak elszakadni a szorításból. Ide-oda rángatták magukat, vesztükre eredménytelenül. A végén már inkább úgy tűnt, hogy a kutakodó parazitákkal megerősödött Nilien átveszi tőlük a támadó szerepét. Ezután kíméletlen fogást találva a lebegő „rájákon”, néhány hosszú percig úgy látszott, mintha teljes dermedtségben fojtogatná őket. Iszonyatos villódzó szikraeső következett, de az általuk felhalmozott indulati energia hasztalannak bizonyult. Azután váratlanul, egy dühödt rántással a föld felé húzta őket, mintha a földhöz akarná vágni a két szerencsétlent. Ekkor azonban, ahelyett, hogy a lények a földre zuhantak volna, egy zöldessárga lángcsóva csapott fel Nilien halált hozó tenyeréből. Az izzás elborítva őket, megsemmisítő csapást mért rájuk. A teremtmények fülsértő sikolyt hallatva oszlottak el

Pillanatnyilag úgy látszott, végérvényesen leszámolt riválisaival. Ám csalódnia kellett. A fészeklény megfeledkezett a bős „felhőcskék” egyik legjellemzőbb életmentő trükkjéről. Egyiküknek sikerült leképeznie magát. Egyesült a padlóra vetült árnyékoltjával. Az alig kivehető vetület a feltámadás ígéretével fogadta magába. A leképezés biztos jele abból vehető észre, hogy az árnyék a lény pusztulásának pillanatában nem szűnik meg. Amikor a zöldesen fellobbanó rienn kisülés felemésztette, az elhaló vinnyogást kicsivel később egy félelmetesen rekedtes kiáltás követte. A hang egy-két rövidke lélegzet erejéig ide-oda verődött a megsemmisülés helye, és az árny között. Aztán az ébredő gonosz vérszomj fájdalmas vajúdással fortyogni, növekedni kezdett. Lihegett, és minden sóhajtással áporodott feketeséget okádott ki magából. Így építette fel légnemű testének anyagát. A lassan felemelkedő rémség ezúttal jóval nagyobb volt. Bíbor szikrái egész testén át, sercegeve szaladgáltak. A fészeklény

<sup>4</sup> Sineon.: Az elektromosságot nevezték így. Az ebben az időben élt Sineon rájék minden bizonnyal a ma ismert rája fajták ősei lehettek. Ismerték az ehhez kapcsolódó jelenségeket is, azonban azt kevesen tudták hogyan lehet természetes, fizikai úton előállítani Sajnos az abban az időben használt anyagokban az elektromosság hamar kárt tett az akkori anyagokban, ezért képtelenek voltak szigetelni valamit. Sokan kísérleteztek gépekkel Az Ireániak, különösen jeleskedtek ebben a témában, azonban szigetelés híján sokszor belehaltak kísérleteikbe. Ennek folytán a kialakult félelem akadályozhatta a Deloworn-i civilizációt abban, hogy szolgálatukba hajtsák az elektromosságot.

ügyet sem vetette az újjászületésre, Nilien testösztonöktől agonizáló porhüvelyéhez fordult. Jobb kezével, szemrehányó haraggal rángatta az egyik Aranetfonalat.

--Engedj el te aljas lihhasorn<sup>5</sup> gyilkos! —követelte a rienn mentáltól átítatott hangján — Amúgy sem húzhatod már sokáig. Nélkülem egyébként is csak egy élettelen csökevény vagy! —vetette oda diadalittas fölénnel, miközben a körülötte keringő rienn jelenlétek után kutatott. Nevükön szólítva őket, rég elfeledett Wallorn dialektusban, vélhetőleg parancsot adhatott az Aranet fonalak elszakítására. A gyors röptű tünemények sebesen odasiklottak a kifeszült fénycsíkhöz, majd harapdálni kezdték. Haragjával csupán csak leplezni kívánta azt az őrzítő rettegést, amelyet Nilien erős testösztone miatt érzett. Félelme nem volt alaptalan, amikor a mostohám viaszosan, vicsorgó arccal visszanézett rienntől fertőzött léleklényére. A támadás villámgyors volt, és azonnali. Az aranet fénye abban a szempillantásban irdatlanul felerősödött. A magára hagyott emberszövetek, hatalmas lendülettel rántották meg a mentálfonalak végét. Ekkor a fészeklény kibillent egyensúlyából, de csak épp annyira, hogy ismét megpillantsa az immáron óriásfenevaddá duzzadt tükörszörnyeteget. A váratlan meglepetés, ha csak egy szemvillanásnyi időre is, de rémületet váltott ki belőle. Ijedtében felsikoltott. Sikolyának zaja azonban hamar elhalt. A fekete, most csillag alakra emlékeztető füstsörny rút pófáját eltátva „kormot” hányt magából, amit egyenesen áldozata szájába köpött. Ahogy a feketeség óriási erővel áramlott a rienn királynőbe, a szörnyeteg úgy zsugorodott. Azután kisvártatva el is tűnt. A tükörlény új lakóhelyére lelt a fészeklényben.

A rienn királynő képtelen volt megbirkózni a benne falánk nyűként őrzőngő indulatféreggel. Iszonyú kínlódás húzta össze. A benne lévő rienn paraziták egyszerre kiáltottak fájdalmukban. Valahogy olyas formán, mintha elevenen forró vízbe mártva főznék őket. A fészeklény meggyengült, mire az aranet még egy utolsót rántva rajta, visszalendítette Nilien testébe. A borzalmat látva, önkéntelenül is felsikoltottam. De biztos voltam benne, hogy sem a test, sem a léleklény nem észlelte a hangomat, továbbá a gondolatot sem. A léleklény azért nem, mivel elnyomott, a testet, pedig csupán ösztönök hajtják. Ezért a test sem érzékelhetett semmit. Ha bárhogyan is tudtam volna szólni... Ha bárhogyan is figyelmeztetem. A zajok, sikolyok egyszer csak abbamaradtak. Végül csend borult a házra. Amit kicsivel később egy kétes, mélyről érkező gyomorhang tört meg. Egy öblös, hosszú hörgésre emlékeztető böffentés.

Ha még a rienn-ek el is pusztultak, de ami az elementált illeti gazdatestre talált. Csak álltam, és néztem döbbszinten egy darabig, a második anyám elvesztésének még lélegző ténye felett.

---

<sup>5</sup> Lihhasorn: (ejtsd Liaszorn) Reonir kifejezés a jogfosztott rabszolgára.

Letérdeltem elé, megsimítottam a haját. Mozdulatlanságán már az elmúlás közelsége érződött. Eszméletlen volt, és valószínű, hogy tudata, soha sem lesz egészséges többé. Felhúзва szemhéjának bőrfelületét bepillantottam a zárt szemekbe. Szemei teljesen merevek voltak. Egyenesen lefelé bámulva rögzültek. Az írisz félig megbújva a szem alsó pereme mögött állapotodott meg. Bőrének tapintása különös volt. Még életemben nem éreztem ilyet. Olyan volt mintha valami durva növényi rostok lennének a bőr alá tömködve. Amikor felemeltem a csuklóját, aránytalanul nehéznek találtam, akár egy szárított Indenor<sup>6</sup>-ral töltött zsák.

Talán úgy egy perccel később megmoccant, majd torkát köszörülve köhögni kezdett. Aztán suttogva beszélt hozzám, és könyörgött.

--Kérlek, el ne mond Geldornak, ami történt! Ne mond meg, hogy én nem tudok, hogy én már lehet, hogy soha! —s közben köhögött néhányat, aztán kezdte újra--Kérlek, el ne mond Geldornak, ami történt! Ne mond meg, hogy én nem tudok! —nyöszörögte ismét. —Nem tudhatja meg... kérlek! --Az arca élettelen tört fehér színben csillan, homloka gyöngyözött

--Anya kérlek, állj fel, segíts! Egyedül nem tudlak tartani. —lábai remegtek ugyan, de nagy nehezen engedelmesskedtek.

Felálltam vele együtt, majd megfogva kezét átvetettem a bal vállam felett, majd lassan feltámogattam a hálóra. Az öregem, égieknek hála, na és a keveréknek, még aludt. Időnként horkantott egyet fejét rázva, azonban mindezt leszámítva nyugodt volt. Lefektettem az alvó társ mellé. Reméltem, hogy már nem esnek egymásnak.

Miután betakartam őket, lesétáltam vissza a konyhába. Nyomasztó volt a házra telepedő nesztelenség.

Épphogy nekiláttam az összetört kerámiák eltakarításának, amikor váratlanul egy pánikszerűen türelmetlen dörömbölésre lettem figyelmes. A sürgős segélykérés hangja, gyakorlatilag verte az ajtót. Ismertem már korábban a nagynéném segítette világra egyetlen gyermekét. Valahonnan a Kyreiton ( ejtsd: Kíreiton) hercegségből. Az akcentusán érződött is valami a nemesi múltból. A hercegség valaha átlagos kis városállamként élte életét. Egészen addig, amíg kapcsolatba nem kerültek az Ilion törzsekkel. Egy darabig kereskedtek velük. Aztán amikor gyanútlanul ráleltek a barlangi forrásra, melyben fajuk születik,

<sup>6</sup> Indenor: Mai értelemben a bogáncs növényhez hasonlatos lágyszárú. Szűrös, ragacsos gubóiban található az a nyúlós termőfonál, melyből a gubó száradása után előpattannak az immár kész szaporító szálak. A szaporító szálak általában az állatok bundáján utazva keresnek, s találnak új élőhelyre. Egy növény szárának felső részén rendszerint 10-20 egynéhány gubó is megterem. Körülbelül 100-140 cm-esre is megnőhet. Kezdetben nem kívánt gyomnövényként tartották számon. Később jöttek rá, hogy a szárított termőfonalakból jó minőségű kelme készíthető. A növény erőteljes, hosszú levelét, szárát, és nehézkes rostjait, szintén zúzás, valamint szárítás után sűrítő, szigetelő anyagként használták. Zúzalékát kőfalak építésekor keverték a falat egyben tartó kőmasszához. Ez egyéb iránt, növelte a massa kötőszilárdságát is.

magatartásukkal beszennyezték azt. A tiszta víz mágnesként vonzotta őket. Aki a forrásában fürdött arról beszélt, hogy valami hihetetlen eufória vesz rajta erőt. Egyfajta élő energia, melyből sugárzik valamiféle ellenállhatatlan nőiesség, kedvesség, életerő, boldogság. Hamarosan férfiak százai lepték el a barlangot vágyaik kielégülését keresve. Azzal az indokkal, hogy szíves, örömet csatlakoznak teremtetők hívei közé. A kezdetektől fogva magányban élő egynemű, nőkből álló közösség egy új érzéstől hajtva, a bizalmukba fogadta őket. Mellyel később ezek a deli legények csúnyán visszaéltek. Hamar kiderült, sem a frissen ébredt mély érzelmeiket, sem az Isteneik iránti elkötelezettséget nem vallják magukénak.

Csupán arról volt szó, hogy jól esett nekik e kimondottan csinos nőkkel könnyűvérű kalandba bocsátkozni. A többségében családos embereknek eszük ágában sem volt hitet, és hitvest váltani. Feleségeiknek arra hivatkoztak miután félrelépésük kiderült, hogy mentális befolyás alá kerültek. Tettüket öntudatlan fogolyként hajtották végre velük. Harmatgyenge mentegetőzésük bizonyítékaként, beavatási karcolataikat mutogatták a bőrükön. A mellkasukon látható heges bőrkinövés a földből feltörő barlangi forrást ábrázolták, amelyek vize elárasza a Földet. Ez jelképezte a víz Föld feletti mindenható, örök uralmát. A fogadott vallásuk záloga mögül hiányzó meggyőződés miatt, egyáltalán nem tisztelték új Istenségüket, mely a barlanghoz kötődött. Mígnem egyszer egy éjszaka az Ilion Istenség megbosszulta a szentségtörést. Khellegon az Ilion posványpoklának ura minden hitvány hitetlent meglátogatva, vagy a frászt hozta rájuk, vagy elevenen megnyúzta a frissen avatott férfiakat, legfőképp a nem éppen áhítatos fürdőzőket. Azután megjelentek a becsstelenség kéjvágyában fogant korcs gyermekeik. Ezekben a gusztustalan torzszülöttekben nem sok volt, mi emberinek számíthat... Akadt, aki látta őket két lábon szaladni. Apró termetű ágyékkötős, meztelen, kátrány fekete fiúgyermekeket véltek látni. A kisfiúk tetőtől-talpig valami olajos anyagtól voltak mocskosak. Hajuk fénylett ettől a ragadós szutyoktól. Az igazi elégtétel még csak ezután következett.

A torzszülött fattyak éjnek idején besurrantak a házakba, hogy embertelenebbnél, embertelenebb kivégzéseket hajtsanak végre az „örömapákon”. Egyikük például, a gyomorforgatóan erős kátrány szagra ébredt. Mikor szeme tágra nyílt ijedten kereste a szag forrását. Oldalt feküdt, bal felén semmit nem látott. Majd ahogy fokozatosan nézelődve a hátára fordult volna, valami langyos folyadékot érzett az arcára csepegni. Bűzös, ragadós anyag, melynek éppen olyan szaga volt, mint aminek a forrását kereste. A hirtelen felismeréstől vezérelve felnézett a plafonra.

A látvány iszonyata, rémülettel töltötte el. A szoba tetején egy szurokfekete paca lebegett. Ahogy jobban szemügyre vette az alakját változtató foltot, látta, hogy a gravitációnak fittyet

hányó tavacska lassan lejjebb ereszkedett. Még segítségért sem kiáltott. Megdermedve a látványtól, mereven a kavargó, fröcsögő szurok feketeségét bámulta. Az amorf paca rejtekéből aztán egy kis fej tolakodott elő. Amint fejét nyakig kidugta, károgó, cinikus hangon megszólalt.

--Szia apa! —köszöntötte gúnyos illendőséggel, ezután pajkosan kedves cserfességgel megkérdezte —Apa játszhatok a beleiddel?

--Neeee!

A kis fej ekkor elmerült a bugyogó kátrányban, majd a paca mély öklendező hördüléseket hallatva ráontotta olajos tartalmát. A halálos félelem koszos verejtékében fürdő örömapa krákogva, köpködve vakarta magáról a posványos ragacsot. Irgalmatlan émelygése ellenére kizárólag a gyomor összehúzódásokkal tarkított szűrő fájdalmak foglalták most le. Hisztérikusan őrjöngve maszatolta magán a kátrányt, aztán felpattant az ágyból. Úgy érezte, mintha a kínok egyre lejjebb kúsznának a testében. Lenézett a hasára. Ekkor látta, hogy gyomra rendellenes méretűre duzzadt a benne lévő valamitől. Ekkor a bensőjébe hatolt lény a fejét az emésztő szerve falához nyomta.

--Héj apa!!!

Kisvártatva a fej eltűnik, és kezdetét veszi az örületes fájdalmak haláltánca. A földöntúli irgalmatlan görcs hirtelen belemélyeszi vaskarmait hasának alsóbb részeibe. Ereszkedve lejjebb, és lejjebb bélrendszerének kijárata felé. Immár émelygés helyett, eszelősen agresszív székelési ingert okozva. Képtelen volt magán uralkodni. Tudta, bármennyire is szeretne eljutni az árnyékszékig, nincs már ereje eltámolyogni odáig. Valamennyire megpróbált felegyenesedni, amolyan furcsa kérdőjel formában. Hatalmas lélegzetekkel próbálta késleltetni az elkerülhetetlent, de egy végső, elsőprő lendülettel érkező belső tolakodó kínérzet kíméletlenül kirobbantotta belőle a felgyülemlett híg bomlástermékeket. Önkívületi ösztöneitől révülten, leguggolt, ahogy az állatok. Belekapaszkodva fekhelyének lábazatába, utat engedett a kifelé törekvő barnás folyadéknak. Alsó ruházata pillanatok alatt átázott. A híg salak utat keresve a bokájánál csordogált ki. Remélte, hogy hamarosan csillapodik a belső háború, azonban amikor a kicsorgó lé barnáról vörösre változott, eluralkodott rajta a halálfélelem. A bensőjében érzett folyós testnedvek, már teljességében kiürültek. Ennek ellenére a leküzdhetetlen inger egy fikarcnyit sem enyhült. Sőt, most mintha még a korábbiánál is erősebben támadna zsigereire.

Felüvöltött. Kezei merev bilincsként rándultak össze ágya lábazatán. Bármennyire szeretett volna ellenállni szervezete parancsának, kudarcot vallott. --Ám ha a folyékony üríteni való elfogyott, ugyan mitől kell még megszabadulnia? —E gondolat futott át fejében, amint

először megpillantotta félájultan lábainál a székllettel keveredő vért. A válasz nem váratott túl sokáig magára. Egy végzetes tolófájás, akár egy vajúdó asszonyt hatalmába kerítve, szürreális erőfeszítésre készítette. Elborult elméjének utolsó megnyilvánulása valamiféle zaklatott, több szakaszra bontott sírással elegyült kiáltás volt, miközben a féregre emlékeztető belsősege kisiklott alsó testnyílásán. Ezután a teste, megadva magát végzetének, felakadt szemekkel, a mennyezetet bámulva, holtan esett össze.

Ez volt mind közül a legkiemelkedőbb eset, és tulajdonképp az első. A nyomorult kátrányivadékok ezt követően igencsak rákaptak a vér ízére. Éjjeli látogatásaik mindennapossá váltak. Áldozataik végtelenül hosszú sora, túlnőtt a bűnös örömapák lajstromán. A városállam fejedelme, megelégtelve az állandó rettegést, éjszakai fegyverkezést rendelt el. Fertőző nyavalyától tartva felgyújtották a kátrányos gyilkosságok helyszíneit. Figyelembe véve a tapasztaltakat, egyáltalán nem voltak meglepve a ragacsos feketeség kiváló éghetőségén. Feltételezték, hogy ezek a szörnyetegek sem különbözhetnek sokban lételemük anyagától. Ettől fogva tűz égett minden szobában, s minden helységben. Ami pedig a kátrányivadékok anyáit illeti, mindegyikük belehalt a szülésbe. A tisztátalanság eleven megtestesülése úgy hatott rájuk, mint egy gyors lefolyású Róógoann<sup>7</sup> fekély betegség, ami a szó legszorosabb értelmezésében elégette őket. Náluk ez egyfajta túlfűtött válaszreakció volt.

Ezek után a félelemtől pszichotikussá váló lakosság üldözte az Ilion nőket is. Egyfajta fajgyűlölet ütötte fel a fejét. Vérdíjat tűztek ki a fejükre. Sajnos könnyű volt őket azonosítani. A legfeltűnőbb jellegzetességük a hosszú, egyenes szálú hajukban egy platinaszőke tincs, amely a homlokuk középső része felől hullott alá. Általában mély feketébe hajló padlizsános lilás színű hajuk volt, ami vörösen csillan a napfényben. Ez az alapszín eléggé gyorsan elárulta őket. Nem voltak ritkák a nyilvános kivégzések, a megalázó meghurcolások. Az elfogott lányokat kikötözték egy karóhoz, majd testüket klinonnal öntötték le, ezt követően komposztanak szánt hulladékkal szórták le a szenvedőt. Azután végig nézték a túlfűtött szindrómaiban vergődő nő kínlását. Az alkonyat fényében, sokszor több száz Ilion nő teste

<sup>7</sup> Róógoann: Meglehetősen fertőző, minden esetben járványhoz vezető betegség. Hólyaghúzó, szövetrocsoló hatású. A kis duzzanatok a bőr egész felületén megjelenve előbb éles, szúró fájdalmat okoznak. Majd ellenállhatatlan viszketés közepette sorra kipukkadnak. A hólyag helyéről, viszont bőr alatti hús, izomzat, valamint egyéb szerveződések elporladnak. Minél nagyobbra nő egy hólyag, annál mélyebbre hatol, és annál több szövet sorvad el. Aztán lassan átterjedve a szervezet többi részére, mindenütt úgy mint a belső szervek, belek, gyomor itt is apró hólyagocskák keletkeznek, és pukkanak szét. A folyamat hirtelen felgyorsulva, kis pukkanások millióival úgyszólván eldurrogatja az eleven szövetet.

Ilyen hasonló módon reagált az Ilion nők szervezete a kátrányivadékok tisztátalanságára. Azzal a különbséggel, hogy a hólyagok irgalmatlanul égő, és soha nem szűnő fájdalmat okoztak a szülőcsatornán, valamint a nemi szerveken. A kifakadó hólyagok nem száraz porladó szövetet, hanem olajos váladékot tartalmaztak. A folyadék a még egészséges bőrhöz érve újabb hólyagot húznak, s némelyikük kifakadó nedve spontán lángolni kezd. Ez hamarosan láncreakciót indítva el lánggra lobbant, s kifakaszt minden hólyagot. Ellátás hiányában a beteg saját testét elégeti.

égett fáklyaként. A sikolyok sokasága kísértetiesen zengett a lemenő Nap fényében. Emberünk megrökönyödve állapította meg a tényt, miszerint hazája teljesen kifordult önmagából. A düh, a bizalmatlanság és, a gyűlölet mérge mindent átítatott, enyészetre kárhoztatva a józan ész még pislákoló lángját is.

Ezekben a zavaros időkben talákoztak Stylával. A lány egy félreeső birtok nyitva hagyott kerítésajtaján szökött be a lincselők elől. Összehúzta magát, hősünk Diekiron földjének melléképületében. Diekiron éppen elhagyni készült otthonát. A szekeréről, azonban még hiányzott némi tartalék. A magtárba indult hát, hogy eme hiányosságokat pótolja. Lámpással kezében elbotorkált egy kis eleségért.

Amint az építmény ajtajához ért, motoszkáló zajra lett figyelmes.

--Hogy szakadna rájuk az ég, gonorgok! Hát nem megtalálják az embert még ilyenkor is?!! Egy okkal több, hogy elmenjek innen.

Óvatosan belesett a kulcslyukon, de semmi. Rágás nyomokat keresve végig nézte a félfákat, az ajtót, a zárat, mindegyik sértetlennek tűnt. Hirtelen mozdult valami... valami nagy. Fülelt. A szárazon zizegő magvak hallhatóvá tették, mintha az a valami lefelé lépkedne a dombokba halmozott magokon. Lámpásán felcsavarta a kanócot, mire a láng még nagyobbra hízott. A lámpa olajtartályát, lezáró fedelet kilazította, így ha rádobja azt egy rossz szándékú betolakodóra, a ruhája biztos tüzet fog. Hogy ne érje meglepetés, egy hirtelen legyintéssel kilökte a résnyire nyitott ajtót, majd visszabujt a fal mögé. Ezúttal is csend... illetve valami azért mégis. Már dobta volna előre a lámpát, hogy gyújtson fel mindent, amit csak ér... Aztán végül meghallotta a halk szuszogást. Egy lágy nőies hang elfojtott szipogása csendült. Ekkor a lendülő lámpa megállt a kezében. Lassan előlépve a fal mögül, körülnézett a magtárban.

Mikor a sarokba pillantott, akkor látta meg a lányt, aki halálosan félt. Most, hogy rátaláltak nincs menekvés, ami várhatna rá, az csak a szörnyű kínhalál.

--Ne... kérlek, ne bánts, kérlek, ne árulj el!! Esküszöm neked, elmegyek, nem háborgatlak többé! Kérlek, hagyj futni! Kérhetsz bármit, amit csak akarsz! Itt van például ez a selyem — mutatott közben köpenyére — Talán tíz, vagy húsz zsák Hilinát is megér, vagy egy tucatnyi kövérkés barmot! Különleges anyag az Isteneink áldása van rajta. Talán neked több szerencsét hoz. —fűzte hozzá megadó alázattal.--Csak azt az egyet ne kérd! Ha megteszed, a rontás rád is bajt hoz! Kérlek, értsd meg Khellegon haragja elátkozta egész népünket —hangjában sírással küzdve, remegve követte a lámpafényt.

Diekiron közelebb hajolt a sarokban kuporgó lányhoz, eddig tulajdonképp észre sem vette a jellegzetes ismertetőjelet. Főlé hajolt, s ekkor látta a lány szemébe lógó platina tincset. A nő

látva lámpás közeledő lángját rémulten hőkölt hátra. Az akkor még fiatal férfi szemmel láthatólag rászodálkozott az Ilion arc szépségére. Hát igen... nem meglepő, ami azokkal a gyorsan hitet váltó családfőkkel történt. Akik, viszont aljas módon, lelkiismeret-furdalás nélkül rászedték őket. Diekiron ezt is sejtette egyúttal a várost ért rontás okozójának.

--Ne aggódj, eszemben sincs elárulni. De ha most egyedül indulsz útnak, biztos, hogy rád találnak. Ha velem tartasz, elrejtőzhetsz a szekéren. Én is el akarok menni innen. Ami itt folyik, arra a legkevésbé sem vagyok már kíváncsi.

--Miért bízzak meg benned? —A lány, ebben a pillanatban fejére hajtva a királykék színű köpeny csuklyáját, felkészült a legrosszabbra.

--Van más választásod? Ha el akartalak volna árulni, már megtettem volna. Nos... Velem jössz? —érdeklődött egy kissé reménykedve.

A kék leplében szorongó lány némi várakoztatás után, felnézett, majd viszolygással a felette tartott fényforrásra nézett.

--Kérlek, vidd már el a fejem felől ezt a borzalmat!

--Ja persze a klinon. —lejjebb tekerte a kanócot, és becsavarta a tartályocska kupakját. —Ami pedig a köpenyt illeti, neked most nagyobb szükséged lehet rá. —végig simította a kapucnin az aranyszínű jeleket, aztán barátságosan kezét nyújtott. —A nevem Diekiron. Induljunk, nincs vesztegetni való időnk.

--Styla— A lány fogadva a kézfogást, úgy tűnt félelme enyhült.

Szóval, az, helyet, hogy büszkén felmarkolta volna a lányért járó vérdíjat, inkább belehabarodott. Érzései viszonzásra találtak, ennek ellenére mégis sokáig gondolni sem mertek gyermek vállalására. Szegény fiú kénytelen volt állatbél felöltésére a kérdéses területen. Stylanak állandó rémálmai voltak arról, hogy egy kátránypacával várandós. Láta a feketeséget, amint Diekiron felett lebeg, majd hirtelen elemészi.

Aztán az idő múlása végül segített Styla állásfoglalásának megváltozásában. Hiszen a kettőjük között lévő kapcsolat megfelelően szoros, és bizalmas. Diekiron valóban szereti, s nem kívánja rászedni az égvilágon semmivel. Következésképp a közöttük lévő vonzalomban nincs semmi becsstelen, vagy bármi, ami tisztátalan lenne. Az általuk megfogadó gyermeket miért sújtaná Khellegon posványátka.

Mindketten tartottak a folytatástól, de belevágtak. Megúszták. Nilien segíthette világra egyetlen, ám de egészséges utódjukat. Leánygyermek lett Ilion sajátosságokkal. Leányuk nővé serdülve hamar szerelembe esett új hazájukban egy helyi tudós alkimistával. A tudóst egyszerűen lenyűgözte a lány tiszta szépsége. Talán épp ezért fordult figyelme az Ilion élet forrása felé. Erina persze tartotta a száját, nem volt hajlandó tudósunk kötelének állni. Aztán

három hosszú trád elteltével, kapcsolatuk komolyra fordult. Erina két gyermeknek adott életet, majd nem sokkal ezután végleg ott hagyták a szülői házat. Stylaék úgy tudják valahol, a Varanat hegyláncok lábainál telepedhettek le. No és most a riennel vívott küzdelmeim után ugyanez az ember állt ott, aggodalmaitól zaklatottan, bebocsátás kérve, Aki mellesleg attól rémült meg, hogy meg akarta ölni a feleségét. Éppen az az ember, aki ennyi mindenben ment már keresztül Stylával.

--Nilien, Kilea, Geldor, valaki!!! Valaki segítsen! Meg akartam ölni a feleségem!...